

Že v prvem mandatnem obdobju delegatskega sistema v skupščinah družbenopolitičnih skupnosti in samoupravnih interesnih skupnostih smo večkrat poudarjali potrebo po stalnem usposabljanju delegatov. Ta potreba ostaja še naprej, čeprav smo že zabeležili nekatere bolj ali manj uspešne poskuse na tem področju. Kljub množičnosti in bolj sistematičnega programiranja pa se pri organiziranju in izvajanju posameznih oblik izobraževanja še kažejo nekatere pomanjkljivosti idejnega, vsebinskega in metodičnega značaja.

Ugotavljamo namreč (to velja za celotno republiko), da sprejeta stališča o družbenopolitičnem izobraževanju in usposabljanju uresničujemo prepočasno in da so premalo usklajena s potrebami družbenopolitične in samoupravne prakse. Programi pogosto niso vsebinsko dovolj opredeljeni in le piko opremljeni z ustreznimi plemenitimi gradivom, literaturo in drugimi učnimi pripomočki. Predavatelji podajajo včasih snov enostransko in subjektivno, slušatelje pa zaradi premajhne uporabe sodobnih metod postavljajo bolj v vlogo poslušalcev kot aktivnih sodelavcev.

Koordinacijski odbor za družbenopolitično izobraževanje pri predsedstvu republiške konference SZDL med drugim ugotavlja, da med nosilci in izvajalci družbenopolitičnega izobraževanja in usposabljanja ni ustrezne delitve dela in medsebojnega sodelovanja, kar vodi k podvojitvi programov, siromašnje vsebine, cepitvi strokovnih moči in večanju cene izobraževanja. Omenjene ugotovitve so strnjena ocena izobraževanja in usposabljanja v naši republici. Kaj pa lahko rečemo za izobraževanje delegatov v naši občini?

NA SEMINARJIH LE SLABA TRETJINA

Novembra lani sta višja upravna šola in delavska univerza Cene Štupar po

IZOBRAŽEVANJE DELEGATOV

Prve lastovke še ne prinesejo pomladi

sklepu predsedstva občinskega sindikalnega sveta in izvršnega odbora predsedstva občinske konference SZDL Bežigrad prevzeli organizacijo in izvedbo seminarjev za izobraževanje delegatov za skupščine družbenopolitičnih skupnosti in samoupravnih interesnih skupnosti. Seminarji oz. usposabljanje je potekalo ločeno za delegate iz krajevnih skupnosti in za delegate iz združenega dela.

Prvega kroga usposabljanja, ki je obsegal pet tem (družbenoekonomski razvoj in ekonomska politika v občini Bežigrad, vloga družbenopolitičnih organizacij v delegatskem sistemu, delovanje delegatskega sistema v skupščinah DPS in SIS, metode dela delegacij in delegatov in družbeni pomen planiranja) se je udeležilo 37,4% delegatov iz krajevnih skupnosti in 34% delegatov iz združenega dela. Pri tako skromni udeležbi se seveda postavlja vprašanje, kje so vzroki. Naštetimo jih nekaj: delegacije niso bile dovolj informirane o seminarjih in na delovnih redih sestankov delegacij niso razpravljali o udeležbi na njih; družbenopolitične organizacije so prepozno za-

čele z akcijo za udeležbo na seminarjih; nekatere delovne organizacije so že pred omenjenimi seminarji organizirale obširne seminarje s podobno vsebino za svoje delegate; nekateri delegati so se že udeležili seminarjev v KS in obratno; seminarji za delegate v KS so bili v popoldanskem času, kar je gotovo vplivalo na manjšo udeležbo, medtem ko so bili seminarji za delegate nekaterih tozdov v nesprijemljivih terminih; poleg tega smo zabeležili tudi neustrezne organizacijske pristope.

USPEŠNEJŠI POPRAVNI IZPIT

Ko je izvršni odbor predsedstva konference SZDL Bežigrad obravnaval te slabosti, je skupaj z izvajalcema predlagal nekatere ukrepe za boljše rezultate v ponavljalnem in drugem krogu predavanja. Člani izvršnega odbora so predvsem poudarili, da morajo družbenopolitične organizacije takoj začeti z akcijo za udeležbo na seminarjih. Ta naloga zadeva predvsem predsednike krajevnih konferenc SZDL in predsednike sindikalnih organizacij v tozdih, ki morajo pripraviti poimenske sezname tistih, ki se žele udeležiti seminarjev. Do konca tega meseca bo treba pripraviti podroben program drugega dela seminarja, ki bo zajel še preostale teme iz temeljnega programa družbenopolitičnega usposabljanja delegatov. Seminarje naj bi izvedli marca in aprila, po potrebi pa še maja. Še prej bodo na vrsti predavanja za »zamudnike« prvega kroga predavanja.

S temi vprašanji se bodo na prihodnji seji »spoprijeli« člani koordinacijskega odbora za družbenopolitično izobraževanje pri predsedstvu občinske konference SZDL Bežigrad, pri čemer jih bo gotovo vodila želja, da bi v ponavljalnem in drugem krogu usposabljanja bežigradskih delegatov dosegli boljše rezultate kot v prvem.

V. GUČEK

PRESEDSTVO OBČINSKEGA SVETA

ZVEZE SINDIKATOV

Delovni načrt, ki zavezuje

Na prvi letošnji seji predsedstva občinskega sindikalnega sveta so kot osrednjo točko dnevnega reda obravnavali osnutek delovnega načrta občinskega sveta ZS in njegovih organov za letošnje leto. Delovni program bežigradskih sindikatov temelji na programski usmeritvi, ki je bila sprejeta na skupščini občinske organizacije. Osrednja naloga sindikatov je, da omogočijo uveljavljanje delovnega človeka kot nosilca družbenoekonomskega razvoja v celoti. Takšna opredelitev pa terja, da se osnovne organizacije ZS uveljavijo ne le kot oblika organiziranega članstva temveč tudi kot oblika političnega delovanja članov ZS. Temeljne naloge v delovnem načrtu so usklajene, iniciativa in neposredna aktivnost najširšega kroga članstva, osnovnih organizacij, občinskega sveta in njegovih organov.

Delovni program pomeni dogovarjanje o strateških in skupnih nalogah v sklopu mesta Ljubljane. Da bi bil program čimbolj uspešen, je usklajen s programi drugih družbenopolitičnih organizacij v občini, skupščine občine in mestnega, ter republiškega sindikata. Bežigradski sindikati bodo reševali ključna vprašanja delovanja ZS z obravnavanjem in sprejemanjem stališč in sklepov o najpomembnejših vprašanjih, vključevanjem v obravnavanje posameznih sistemskih vprašanj razvoja občine, mesta in republike in obravnavanjem specifičnih vprašanj sindikalne aktivnosti.

Najpomembnejši nalogi, ki čakata bežigradsko sindikalno organizacijo, sta analiza delovne dohodka in ocena samoupravne preobrazbe združenega dela oziroma prilagoditev samoupravnih aktov zakonu o združenem delu. Sodeč po programu, ki ga sprejemajo bežigradski sindikati, bo njihovo delovanje v prvi polovici letošnjega leta obremenjeno z množico aktualnih družbeno

pomembnih nalog, katerih izvrševanje zahteva od vseh sindikalnih delavcev veliko odgovornosti in trdne zavesti.

Predsedstvo je sprejelo zaključno poročilo operativnega štaba za podpisovanje aneksov k samoupravnim sporazumom družbenih dejavnosti. Njegovo delo so ocenili kot uspešno, v pripombah pa so predvsem pogršali sodelovanje mladinske organizacije. V sami akciji so se pojavile nekatere napake, ki so povzročile nezadovoljstvo v združenem delu, so pa posledica slabe koordinacije v republiških in mestnih organih. Drugič se moramo bolj zavzeti za poenotenje akcije v vsej Ljubljani, saj v nekaterih občinah še ni vse urejeno, zato imajo težave predvsem delovne organizacije, katerih tozdi delujejo v različnih občinah.

Člani predsedstva so na koncu seje poslušali informacijo s seminarja predsednikov in sekretarjev občinskih svetov na Bledu. Na seminarju so se dogovorili za ključne naloge sindikatov v tem obdobju. Gre za uveljavljanje samoupravnih družbenoekonomskih odnosov, učinkovitejše gospodarjenje in boljše življenjske razmere delavcev. Prednostna naloga je obravnavanje analiz gospodarjenja in zaključnih računov, saj bodo delavci le na tak način spoznali osnovna vprašanja pri realizaciji zastavljenih planov.

DANE BESEDNJAK

VZEMI SI ČAS - NE ŽIVLJENJE!

Čez cesto zbrano in previdno!

DRUGO LETO ZA BEŽIGRADOM

21 krajevnih skupnosti

O delitvi razmišljajo v KS Črnuče-Nadgorica in KS Borisa Kidriča

Vemo, da krajan večjih krajevnih skupnosti težje uveljavljajo svoje želje in potrebe. Vsem pa nam gre za to, da bi vsak krajan samoupravljaval tudi v okolici, kjer živi. To ni samo njegova pravica, ampak tudi dolžnost, ki sta jo prinesla naša samoupravljalna organiziranost in naša družba. Prav to dejstvo je leta 1977, točneje 22. novembra, vodilo prebivalce bivše krajevnih skupnosti Posavje, da so na referendumu glasovali za delitev svoje po številu in obsegu prebivalcev največje krajevnih skupnosti za Bežigradom.

KS Posavje je bila namreč takrat že prava »občina v občini«. Štela je 15 tisoč prebivalcev. Sedaj so za Bežigradom namesto KS Posavje naslednje krajevnih skupnosti: Ivana Kavčiča (BS-3), Urške Zatljerjeve (BS-7), Brinje, Ježica in Stožice. Torej je v naši občini sedaj 16 krajevnih skupnosti.

Ker pridejo interesi krajanov bolj do izraza v manjših krajevnih skupnosti, razmišljamo za Bežigradom o novi delitvi večjih krajevnih skupnosti. Sedanja KS Črnuče-Nadgorica naj bi se razdelila na štiri nove kra-

jevne skupnosti, KS Borisa Kidriča pa na tri. Menijo, da bodo občani glasovali za ali proti novi delitvi na referendumu do konca letošnjega leta. Že sedaj se namreč na to delitev intenzivno pripravljajo.

KS Črnuče-Nadgorica, ki šteje približno 7 tisoč prebivalcev, naj bi se razdelila na naslednje dele: KS Ivana Bizjaka (desni breg Črnušnice), KS Franca Ravbarja (levi breg Črnušnice), KS Nadgorica (ob Zasavski cesti) in KS Rezke Dragarjeve (spodnje Črnuče okoli Elme). Razmišljali so tudi o tem, kje bodo prostori novih krajevnih skupnosti. KS Ivana Bizjaka naj bi imela prostore v združenem domu, KS Franca Ravbarja v sedanji krajevni skupnosti Črnuče-Nadgorica, KS Nadgorica v gasilskem domu, KS Rezke Dragarjeve pa v trgovini v spodnjih Črnučah, saj bodo krajan tega konca Črnuče letos dobili novo trgovino.

Krajevna skupnost Borisa Kidriča, ki šteje 4500 prebivalcev, pa naj bi se razdelila na 3 nove krajevnih skupnosti: KS Borisa Kidriča I (okolici »plave lagune«), KS Borisa Kidriča II (od Topniške do Dimičeve ulice) in KS Borisa Kidriča III (od Topniške do Kržičeve ulice). Prostori vseh treh novih krajevnih skupnosti bi bili v domu krajevnih skupnosti v sedanji KS Borisa Kidriča na Vojkovi 1.

Naj omenimo, da so imena novih krajevnih skupnosti, meje in vse ostalo le predlogi. O njih bodo razpravljali prebivalci posameznih krajevnih skupnosti na zborih občanov. Obe krajevni skupnosti pa imata že sedaj organizirane krajevne odbore SZDL po novem. KS Črnuče-Nadgorica štiri, KS Borisa Kidriča pa tri.

Zakaj iz večjih manjše krajevne skupnosti? Že sedanje krajevne skupnosti, ki so nastale iz KS Posavje, so lahko

pokazale, kaj jih najbolj »tišči«, prej pa njihove potrebe niso prišle do izraza. Če bosta referendum o delitvi KS Borisa Kidriča in KS Črnuče-Nadgorica uspela, bo beseda krajanov tudi v teh dveh, sedaj velikih krajevnih skupnostih, postala glasnejša. V naši občini pa bi imeli tako namesto 16, že 21 krajevnih skupnosti.

N. Ž.

V šredo, 17. januarja, smo v krajevni skupnosti Stožice z vso dolžno spoštljivostjo pokopali Emilijo Kumar-Majdo, ki je v 82. letu starosti umrla 12. januarja letos. Velika množica ljudi, med njimi vsi otroci osnovne šole Danile Kumarjeve, narodne herojine in Emilijine hčerke, je na žalni slovesnosti v ledeno hladnem popoldnevu vztrajala skoraj eno uro in s tem potrdila, kako zelo je bila Emilija, predvojna komunistka in nosilka partizanske spomenice 1941 ter treh državnih odlikovanj, spoštovana in priljubljena.

Rodila se je v vasi Kojsko v Brdih na Primorskem. Leta 1928 je z možem Andrejem, članom KP od leta 1921, hčerko Danilo in sinom Adrijanom prišla na Ježico. Leta 1931 je njen mož postal ustanovitelj in sekretar ilegalne partijske celice na Ježici. V hiši si je zgradil skrivališče in v njem organiziral ciklostilno tehniko za potrebe KP Slovenije. Kaj vse je bilo potrebno storiti v naslednjih desetih letih v tej partijski organizaciji in skrivališču, si verjetno težko predstavljamo, pa vendar je povsod sodelovala tudi Emilija.

V spomin

EMILIJA KUMAR-MAJDA

Prišlo je leto 1941 in z njim okupacija. Fašisti, pred katerimi so Kumarjevi leta 1928 pobegnili, so prišli za njimi in morali so v ilegalo. Emilija in sin Adri-

jan sta s partijskimi naloga mi odšla na Primorsko, leta 1944 pa je z možem odšla na osvobodeno ozemlje, v Črnomelj. Največ je delala v partijskih tehnikah, ob tem pa kot vse žene in matere trepetala za življenja svojih, ki so se borili za osvoboditev in pravičnejši družbeni red. Pa vendar je to, česar se je iz dneva v dan bala, doletelo hčer Danilo, partizanko Andrejo. Pod Lubnikom so jo 18. marca 1944 sovražniki mučili do smrti.

Po končani II. svetovni vojni je bila Emilija, dokler je bila fizično sposobna, neutrudna terenska aktivistka na Ježici.

Emilija je od otroštva poznala trdo življenje in razna preganjanja, zato je bila do soljudi, k njej so hodili tudi mnogi člani predvojne Vzajemnosti, dobra in nepozabno prijazna. Njene tihe besede so rade pohvalile, svetovale, tolažile in krepile pogum. Nikoli ni bila vzvišena, nikoli malenkostna, nikoli v ospredju. Kot vse tegobe v življenju je tudi tegobe starosti prenašala tiho in spokojno, kot je lahko spokojen le človek, ki ima čisto vest in pošteno srce.

S. K.